

La vera fe en la poesia

BRYAN SMITH / EFE

JORDI LLAVINA

Vet aquí el misteri de la poesia, que és el de la bellesa i la veritat artístiques: un dia cau a les teves mans l'obra d'una autora de qui no havies sentit parlar mai. La llegeixes traduïda al català (*versions*, en diu Xènia Dyakonova: quina prodigiosa feina, la seva!), i és composta en una llengua d'una naturalitat admirable, que sembla educada en la dels nostres Josep Carner o Simona Gay, a més a més molt ben rimada; una llengua, però també un estil, que a molts poetes catalans actuals segur que els agradaria tresorejar per a la seva obra pròpia. I et vas familiaritzant amb aquestes poesies: el llibre es presenta com un dietari sense dates sobre una relació amorosa (i acaba sent un tractat sobre la passió). No fa l'efecte que hi hagi gaires filtres: és un registre líric (i moral) de la relació entre la poeta russa i un home novaiorquè, més gran que ella: "Quants cops em casaré de nou / amb aquest món —que ja endevines— / on tots els corbs són de Moscou / i són de Brooklyn les gavines".

A banda i banda del petó és una obra, en alguns aspectes, un pèl excessiva, que repta tothora el lector: els versos més transcendents limiten amb altres que semblen d'una relativa (o fins absoluta) irrellevància. Però aquesta estranya aliança té gràcia. Un parell de versos naïfs ("La neu són paracaigudistes / que mai no aterren, que s'encallen, enganxats / entre les branques") conviuen, així, amb altres que són com una revelació: "El desig és el desglaç / de la por, i urpada brusca; / i la passió, un pas / cap al «jo» d'un «tu» que busca" (aquella set de Vinyoli, que *es bevia* —insadollable— en la copa de l'ésser estimat!). O aquests altres sobre la fidelitat: "L'amor només pot ser fidel / si ja no té cap esperança". Pà-

vlova reflexiona sobre l'amor i l'esperança, sobre la mort i el seu propi epitafi, sobre la culpa, sobre la gelosia, sobre l'absència i tots aquells objectes quotidians que la fan encara més palmària i dolorosa. És un poema unitari, fet d'una infinitat de petites peces. I contradictori, també: "El destí de les paraules / és, potser, fer-nos callar". Però ella, Pàvlova, ha mirat d'arribar molt lluny en el dir! *Vera*, en rus, significa *fe*: el nom li escau!

Gestos radicals en vers

Es tracta d'un gran poema de gestos radicals i, a la vegada, de conformació. "Tinc dos raspalls de dents / entre els dos hi ha vuit mil quilòmetres" (aquí no fa servir la puntuació). La veu del poema (o "presència", que en diria Kooser) acaba reconeixent que voldria tenir un raspall menys i una filla més. El *ciego* d'Ungaretti era l'home nascut de les guerres i l'horror del segle passat. El de Pàvlova, en uns versos que diria que li reten homenatge, algú que es deixa guiar per l'amor: "Busco la teva mà quan em desperto / i et porto al llarg del dia com a un cec". Llegint aquest llibre tan estimulant, per a qui Pàvlova no podia tenir un millor torsimany, m'han vingut al cap dues autores de dues èpoques i cultures diferents, totes dues occidentals. D'una banda, Mariana Alcofora-

A BANDA I BANDA DEL PETÓ
VERA PÀVLOVA
EL GALL EDITOR
TRADUCCIÓ DE XÈNIA DYAKONOVA
190 PÀG. / 17 €

do, la monja portuguesa (que es preguntava, tot planyent-se'n, com podia ser que "els records de moments plaents arribessin a ser tan cruels"). I, de l'altra, Louise Labé —veu de debò o creació literària, tant se val—, que especulava sobre el desig, l'"agullonada d'un escurçó" que fa que l'enamorat ferit es vulgui guarir "amb el mateix verí de la fiblada". Tan lluny i tan a prop, Pàvlova, en les magistrals versions de Dyakonova, me n'ha semblat una digníssima hereva. ♦♦

SÍ. ÉS ELLA.
Sarah's
Scribbles
JA ÉS AQUÍ.

www.ireadbridge.com

f /ilikebridge
t /IReadBridge
i /bridge.books